

KATALUNA ESPERANTISTO

OFICIALA PRESORGANO

DE LA

JARO VI^a : DECEMBRO 1915

REDAKCIO KAJ ADMINISTRACIO DE "KATALUNA ESPERANTISTO"

== PALLA, 8, PRINCIPAL : BARCELONA ==

Honora Direktoro : FRED. PUJULÀ

<i>Direktoro</i>	JOSEP GRAU
<i>Redakcia sekretario</i>	ESTANESLAU PELLICER
<i>Redaktoroj</i>	ARTUR DOMENECH JOSEP VENTURA
<i>Administristo</i>	JOSEP SERRAT
<i>Administracia sekretario</i>	JOAN AMADES

KUNLABORANTOJ

Narcís BOFILL (Palma de Mallorca). — Manuel BORDAS (Barcelona). — D-ro Jacinto BREMÓN (Barcelona). — D-ro Josep CASANOVAS (Girona). — D-ro Joaquim COLL (Barcelona). — Delfi DALMAU (Bahía Blanca, Rep. Argentina). — Víctor O. DE ALLENDE (Bilbao). — Josep DOMENECH (Reus). — Gustau GALCERÁN (Vilanova i Geltrú). — Joan GILI (Barcelona). — A. NOVEJARQUE (Valencia). — Pastro Josep PLANAS (Barbarà del Vallès). — Joan ROSALS (Barcelona). — Eulalia ROSELL, Teresa ROSELL (Vilanova i Geltrú). — Josep ROSSELLÓ (Sant Joan, Mallorca).

KORESPONDANTOJ

B. Castells (*Andrats, Mallorca*). — J. Feliu Sureda (*Anglès*). — A. Romagosa (*Arbós del Penadés*). — P. Avellana (*Argelaguer*). — P-tro M. Pamies (*Argenteva*). — J. Armengol (*Armentera*). — R. Teixidó (*Badalona*). — J. Aulina (*Banyoles*). — J. Carçona (*Berga*). — F. Rubinat (*Borges Blanques*). — J. Jané (*Calafell*). — F. Barberó (*Flix*). — G. Menéndez (*Gijón*). — A. Mosella (*Igualada*). — B. Nogué (*Mauiló*). — J. Albagés (*Mauressa*). — P. Domenech (*Marçóvell*). — R. Riera (*Misras*). — Ll. Santacana (*Molins de Rei*). — J. Vilà (*Olar*). — F. Sagrera (*Palafregell*). — P-tro Tomás Alsina (*Prades*). — P. Llopart (*Queralt*). — E. Agudé (*Reus*). — P. Solanas (*Rubi*). — R. Martorell (*Sabadell*). — E. Pressas (*Sant Feliu de Guixols*). — J. Rosal (*Sant Joan Les Fonts*). — P. Costa (*Santa Coloma de Perxés*). — J. Girona (*Selva del Camp*). — J. Vidal (*Tarragona*). — M. Solà (*Terrassa*). — F. M. Brú (*Tivissa*). — F. Guitart (*Vendrell*). — R-do P. Plana (*Ventalló*). — P-tro Antòn Ribas (*Vich*). — A. Robreño (*Vilafrauca del Penadés*).

Nia devino: *Mars estas galata*

KATALUNA ESPERANTISTO

OFICIALA ORGANO DE

Kataluna Esperantista Federacio

KAJ DE Baska Esperanta Federacio

Redakcio kaj Administracio:

Palla, 8, principal: Barcelono

Kuraĝige

SUB la titolo *Likvidiĝo de la idista movado* la laste ricevita numero de nia kara kolego «La Ondo de Esperanto» kunigas du leterojn, kiujn ni estis legintaj sur la citotaj gazetoj. Ni publikigas tiujn leterojn, kvankam Ido ne progresis ĉe ni, por montri unu fojon ankoraŭ ke Esperanto estas la plej perfekta el la lingvosistemoj internacie *uzebitaj*, kaj ke ĝi estas la sola internacie *uzata* malgraŭ la apero de multaj aliaj artaj lingvoj, trokuraĝe, se ne tronaive, proponitaj por solvi la problemon, praktike solvitan jam de Esperanto.

En la ĵurnalo «Brazila Esperantisto» estas presita jena letero:

«S. Feliciano (Rio Grande do Sul), 1-8-15.

Estimataj samideanoj de la Redakcio de «Brazila Esperantisto»!

Kiel vi scias, Ido altiris mian simpatian, kaj mi decidis propagandi ĝin, konjektante, ke tiel mi laboros por «la plej bona lingvo internacia».

La senĉesaj atakoj de la Idistaj ĉefoj kontraŭ la respektinda D-ro Zamenhof, la ĉiam plimultiĝantaj kaj praktike neutilaj ŝanĝoj, kiujn la Idista Akademio enkondukis en la sistemon, kaj la lingvistikaj laboroj de S-ro René de Saussure kaj aliaj scienculoj konvinkis min, tamen, ke mi estas en erara vojo, ke la plibonigoj, prezentitaj de Ido, estas nur ŝajnaj, kaj ke Esperanto taŭgas vere multe pli bone por la rolo de lingvo internacia. Tial mi detruis la restantajn ekzemplerojn de mia gramatiko kaj vortareto de Ido, kaj refariĝas ano de l'Esperantistaro, pri kio mi jam sciigis la malmultajn personojn, kiujn mi estis iginta simpa-

tiaj por Ido. (Se vi volas, vi povas publikigi tiun ĉi mian deklaron). — Salutas vin kore, *Françisco Valdoswiro Lorenz.*

En la ĵurnalo «Amerika Esperantisto» estas presita letero de alia idistoj: «*Mia reiro al Esperanto.*» — En decembro 1908 (mi tiam estis la prezidanto de la *Pennsylvania Esperanto Association*, ankaŭ la prezidanto de la *Philadelphia Esperanto Society*) mi lasis la esperantan movadon, fariĝis idisto kaj forte batalis por reformoj. Ŝajnis al mi, ke la Akademio arbitre rifuzas atenti la fortajn demandojn pri la (laŭ mi) necesaj reformoj; kaj mi opiniis, ke la sola metodo por atingi tiajn reformojn estas per *Ido*.

Mia motivo estis tute sincera. Mi tute ne deziris detrui, ne deziris malhelpi, nur deziris progresigi la ĝeneralan movadon; ĉar mi forte opiniis, ke *Ido* estas nur *Esperanto* simpligita. Mi opiniis, ke la movado estas, plejparte, ia specimeno de «amuzajo», kaj ke la ĝusta tempo fari plibonigojn estas antaŭ ol la movado fariĝus serioza, prefere ol poste.

En la komenco mi malŝatis la (laŭ mi) meĥanikajn neperfektaĵojn, la literojn supersignitajn, kiuj ŝajnis malhelpi la propagadon, speciale per la gazetaro (la amerikanoj, simile al la angloj, ne tute estimas la supersignojn eĉ en la aliaj naciaj lingvoj). Aliaj laŭdiraj neperfektaĵoj, la finaloj -aj, -oj, -uj, alvenis al mi pro mia antaŭjuĝo. Kaj, se mi tiam ne tute ŝatis la esperantajn vortformadon, tio ne estas pro mia lingvistika scio, ĉar mi estas nek lingvisto, nek gramatikisto. Alivorte, mi akceptis la *Idan* vortformadon, ĉar ĝi ŝajnis al mi forigi multajn (mi ripetas «laŭ mi») Esperantajn neperfektaĵojn; ŝajnis montri logikan sistemon, dum Esperanto aperis kvazaŭ ĝi ne havas — almenaŭ, ne ekspluatatas — ian sistemon. Alivorte, mi tiam ne tute komprenis la esperantan vortformadon. Tamen, rilate al ĉi tiu lasta, mi ricevis en aŭgusto 1914, pro la boneco de s-ro Saussure, ekzempleron de «*La Vort-Teorio en Esperanto*», kiu forigis miajn malfacilaĵojn.

Sed, kio okazis?

Kelkfoje, kiam mi revenis provizore al Esperanto, mi trovis, je mia miro, ke mi povis legi kaj skribi multe pli facile ol per *Ido*. Kial? Estas pro la diferenco inter la teoria kaj la praktika metodo! Estas la diferenco inter la sistemo tro rigida kaj la sistemo elasta! Mi trovis, ke ĉiu reformemulo havas sian propran ideon pri la plibonigoj; ke, se la Akademio akceptis iajn reformproponojn, tio multe plaĉis al la proponantoj; sed, se la Akademio decidis kontraŭ la proponantoj, ili tuj ekkolorigis kaj laŭte sciigis la nekompetentecon de la Akademio, kaj ili aŭ aligis sin al alia movado, aŭ ekspluatatis siajn proprajn lingvojn.

Unu fojon mi laboris por *Volapük*, poste mi laboradis por Esperanto, kaj dum sep jaroj mi laboradis por *Ido*. Nun, kion ni havas? Ni vidu! El la reformaj interdisputoj naskiĝis: *Reform neutral, Adjuvilo, Interlingua, Romanaŭ, Europaŭ, Perfectlinguo, Simplilinguo, Omnez, Lingvo kosmopolita, Veitlang, Nepo, Homapar*, ktp.

Dume, nenio estis atingebla! Miajn okulojn mi komencis malfermi al mi!

Post longa, zorga konsidero mi atingis la decidon reveni al *Esperanto* kaj denove stari sub la verda standardo, fariĝi konservemulo.

Same kiel je la komenco de la nuna militego, la samlandanoj forgesis siajn

interdisputojn kaj unuigis sin por defendi la patrujojn, tiel ni, reformemuloj, Idistoj, ĉesigu niajn interdisputojn kaj laboru konservi la vivon de la lingvo *Esperanto*, kiu neneigeble, estas la sola vivanta lingvo internacia; la reformojn ni lasu al la lingvistoj, la gramatikistoj, la logikistoj!

De nun mi akceptas la esperantan lingvon tia, kia ĝi estas, kaj mi forte laboros por la esperanta propagando!

Kiam la nuna militego ĉesos, tio estos la plej oportuna tempo por montri al la tuta mondo, ke per la lingvo internacia *Esperanto* estas la plej bona vojo al vera, ĉiamdaŭra paco. Venu! Laboru! — *Ward Nichols*. — 1306, Fitzwater Street, *Philadelphia*, Penna.

Al ĉi tiuj leteroj ni povas aldoni, ke la idista literaturo nun estas reprezentata de malgranda ĉiumonata okpaĝe faldita folieto, nomata «Mondo». Redaktoro de ĉi tiu folieto, hezitante, ĉu li devas presigi sian «Jurnalono» en *Ido de Beaufront-Couturat*, aŭ en *Ido de Jean Barral (Ido de Ide)*, ne povas trovi pli bonajn argumentojn kontraŭ *Esperanto*, krom la mensogo, ke nun la esperantistoj havas maksimume ok jurnalojn.

Kaj ni aldonas, por montri la malverecon de tiu aserto la liston de la interŝanĝe ricevitaj ekzempleroj de esperantaj gazetoj, kiuj estas publike legeblaj en la Biblioteko de la *Barcelona Hejmo de la K. E. F.*, str. Palla, 8 (Principal), en Barcelona:

Oriente Azio, Nov. 1915 (Japanujo). — *Germana Esperantisto*, eldonoj A kaj B., Nov. 1915 (Germanujo). — *Vegetarano*, Nov. 1915 (Holando). — *Amerika Esperantisto*, Nov. 1915 (Usono). — *Internacia Bulleno*, Nov. 1915 (Germanujo). — *Le Monde Espérantiste*, Nov. 1915 (Francujo). — *Esperanto*, (Nov. 1915. (Svisujo). — *La Ondo de Esperanto*, Nov. 1915 (Rusujo). — *La Verda Standardo*, Okt. 1915 (Hungarujo). — *L'Esperanto*, Jul. 1915 (Italujo). — *The British Esperantist*, Dec. 1915 (Anglujo). — *Brazila Esperantisto*, Jun. 1915 (Brazilujo). — *La Espero*, Jul. 1915 (Svedujo, Norvegujo). — *La Holanda Pioniro*, Okt. 1915 (Holando). — *Japana Esperantisto*, Sept. 1915 (Japanujo).

Ni konstata do, ke malgraŭ ĉiuj malhelpoj ni bone vivas, kaj eĉ pli bone, ol ni povis ĉe la komenco de la milito esperi. Ĉu ni bezonas ankoraŭ ion por ne senkuraĝiĝi?

TABELON DE ENHAVO de la 1915-jarkolekto de
KATALUNA ESPERANTISTO ni donos en proksima numero

XI^a Universala Kongreso de Esperanto

San Francisko (Kalifornio), 22-29 Aŭgusto 1915

LA malfavoraj nunaj cirkonstancoj ne tute malhelpis la okazadon de la Dekunua Universala Kongreso, kiun tamen ĉestis, kompreneble, preskaŭ nur Usonanoj, kiuj partoprenis ankaŭ la VIII^{aa} Usonan kongreson, samtempe okazintan. La Kongreso efektive komenciĝis la 23^{aa} de Aŭgusto matene; la antaŭan tagon okazis la akcepto de kongresanoj kaj vizitoj al la interesajoj enurbaj.

La Kongreso en la Solena malferma kunsido, kiu okazis matene elektis prezidanto S-ron Robert Colquhoun, oficiala delegito de la skotlandaj esperantistoj kaj de la Komitato de la kongreso, kiu devus okazi en Edinburgo, Skotujo. Post la elekto de ceteraj estraranoj salutas la Kongreson multaj personoj, kaj oni legas salutleterojn de samideanoj el ĉiuj mondpartoj. Posttagmeze okazis labora kunsido de la usona nacia kongreso kaj vespere oni faris interesajn vizitojn.

La 24^{aa} oni ekskursis al la monto Tamalpais, tra la belega golfo; oni vizitis observatorion kaj pasigis tre agrable la tutan tagon.

La 25^{aa} havis lokon matene dua kunsido de la usona kongreso, kaj vespere okazis koncerto kaj prezentado de bela komedio «La perfekta kuiristino». Poste, kvin gesinjoroj partoprenis en la Oratora Konkurso, kies laŭreato estis S-ro Baker.

La 26^{aa} matene oni okazigis la unuan laboran kunsidon de la universala kongreso. Estas legataj diversaj telegramoj kaj kablogramoj; raporto de S-ro Boirac, prezidanto de la Lingva Komitato, pri ties tasko; kaj raporto de Generalo Sebert pri la Konstanta Komitato de Kongresoj. Oni decidas sendi salutleteron al D-ro Zamenhof. Estas diskutate pri la reorganizo de esperanta vivo post la milito, pri enkonduko de Esperanto en lernejoj, kaj pri la rezultatoj ĉe tio jam atingitaj.

Posttagmeze, okazis festeno kun multaj tre entuziasmaj tostoĵoj, kaj poste faka kunveno de U. E. A.

La 27^{aa} matene okazis la dua laborkunsido. Oni parolas pri la temo de antaŭa kunsido, kaj fine oni elektas por la venonta kongreso la urbon Kopenhago, kiu jam proponis sin por 1915. Oni bedaŭras ne povi komplezi la inviton de Annapolis (Maryland). Estas esprimitaj

dankoj al multaj asocioj kaj personoj helpintaj al la sukceso de la Kongreso. Okazis ankaŭ matene la ferma kunsido de la nacia usona kongreso.

Vespere, havis lokon propaganda kunveno antaŭ multenombra personaro. Multaj oratoroj parolis esperante kaj angle, kaj estis varbitaj al nia ideo influaj, eminentaj personoj.

La 28^{aa} okazis la solena ferma kunsido. Reprezentanto de la Organiza Komitato de la Universala Ekspozicio dankis la esperantistojn por la okazigo de la Kongresoj Universala kaj Nacia en San Francisco kaj donacis tri bronzaĵajn medalojn por rememoro al Esperanta Asocio Nord-Amerika, al la XI Universala Kongreso kaj al U. E. A.

La sekretario legis la titolojn kaj kelkajn ekstraktojn el la verkoj ricevitaj por la literatura konkurso, kiujn oni sendos tuj post la Kongreso al kompetenta juĝantaro. La rezultato de la Konkurso laŭ novembra numero de *Amerika Esperantisto*, estas jena:

UNUA KATEGORIO. Beletristika aŭ scienca verko originala : Nur du verkoj ricevitis; nenia premio aljuĝita.

DUA KATEGORIO. Prozaĵo originala aŭ tradukita, juĝita ne pro traduka merito, sed pro valoro de la rezultanta verko : UNUA PREMIO : *La Betulo ĥaj la Stelo*, rakonto de Zacharias Topelius (1818-1898), finna aŭtoro. Tradukita de S-ino Hilma Hall, Aggelby apud Helsingfors, Finnlando.

DUA PREMIO : *Tri Demandoj*, rakonto de L. Tolstoj. Tradukita de F-ino Anna Sarapov, Onex, pres Genevo, Svislando. (Tiu premion donas la Kopenhagaj Esperantistoj.)

La jenaj verkoj en la Dua Kategorio meritis honoran mencion : *Sipperio*, rakonto el «Koro» de E. de Amicis, tradukita de Bruno Migliorini, Venezia, Italujo; *La Fantomo Ebria*, rakonto de Prof. Arlo Bates, tradukita de Herbert Harris, Chicago; *Fabelo Serena*, ritma prozaĵo de Victor Català, tradukita de Josep Grau Casas, Barcelona, Katalunujo.

TRIA KATEGORIO. Versaĵo en samaj kondiĉoj de antaŭa kategorio : UNUA PREMIO : *La Viole*, poemo de Goethe (das Veilchen), tradukita de F-ino H. Boucon, Annecy, Francujo.

La jenaj verkoj en la Tria Kategorio meritis honoran mencion : *Kvar Viroj*, poeziaĵo de Sam Walter Foss, tradukita de Farnsworth Wright, Ravalli, Montana, Usono; *La Morto de la Floroj*, poeziaĵo de William Cullen Bryant, tradukita de Farnsworth Wright, Montana, Usono.

La juĝintoj estas : D-rino Ivy Kellerman Reed, S-ro E. C. Reed, D-ro Jas. Underhill.

La premiitaj verkoj aperos en *Amerika Esperantisto*, la oficiala organo de la Dek-Unua Kongreso. — D. E. PARRISH, Sek.

La 28 estis la Esperanto-Tago ĉe la Universala Ekspozicio, kaj la kongresanoj vizitadis kaj admiris la tre belajn konstruaĵojn.

Dum la Kongreso okazis ankaŭ krom jam citita kunveno de U. E. A. ankaŭ fakaj kunvenoj de liberpensuloj kaj de socialistoj.

La kongresanoj estis relative malmultenombraj, sed vere entuziasmaj, kaj la tasko, kiun ili plenumis, estas tial despli dankinda.

VI^a Internaciaj Floraj Ludoj

La Komitato de la VI INTERNACIAJ FLORAJ LUDOJ salutas la esperantistajn verkistojn, invitante ilin partopreni en la jenaj konkursoj.

ORDINARAJ TEMOJ

Originalaj tekstoj

- I. Originala versaĵo kantanta *Amon*.
- II. Originala *ama* verko en prozo.

Tradukitaj tekstoj

- I. Traduko de la jena versaĵo:

EL PI DE FORMENTOR

Mon cor estima un arbre! Més vell que l'olivera,
 més poderós que'l roure, més verd que'l taronger,
 conserva de ses fulles l'eterna primavera,
 i lluita amb les ventades que assalten la ribera
 com un gegant guerrier.

No guaita per ses fulles la flor enamorada,
 no va la fontanella ses ombres a besar;
 mes Déu ungi d'aroma sa testa consagrada
 i li donà per trona l'esquerpa serralada,
 per font l'immensa mar.

Quan lluny, damunt les ones, renaix la llum divina,
 no canta per ses branques l'ocell que encativam:
 el crit sublim escolta de l'àguila marina,
 o del voitor que passa sent l'ala gegantina
 remoure son fullam.

Del lim d'aquesta terra sa vida no sustenta:
 revincla per les roques la poderosa rei,
 té pluges i rosades i vents i llum ardenta,
 i, com un vell profeta, reb vida i s'alimenta
 de les amors del cel.

Arbre sublim! Del geni n'és ell la viva imatge:
 domina les muntanyes i aguaita l'infinit;
 per ell la terra és dura, mes besa son ramatge
 el cel, qui l'enamora, i té el llamp i l'oratge
 per gloria i per delit.

Oh sí!... que, quan allore bramulen les ventades
 i sembla entre l'escuma que tombi el seu penyal,
 llavors ellriu i canta més fort que les onades
 i, vencedor, espolsa damunt les nuvolades
 sa cabellera real.

Arbre! mon cor t'enveja. Sobre la terra impura,
 com a penyora santa, daré jo el teu record.
 Lluitar constant i vèncer, reinat sobre l'altura
 i alimentar-se i viure de cel i de llum pura...
 oh vida! oh noble sort!

Amunt, ànima forta! Traspasa la boirada
 i arreja dins l'altura com l'arbre dels penyals!
 Veuràs caure a tes plantes la mar del món airada,
 i tes cançons tranquiles 'niràn per la ventada
 com l'au dels temporals.

MIGUEL COSTA LLOBERA

II. Traduko de la jena prozaĵo:

LA CIUTAT

Cada any, passat la Candelera, En Llorenç baixava a Barcelona a cobrar els rēdits d'un diner que tenia empleat en accions d'aquell carril que passava pel mig de la seva hisenda, d'aquell carril que a ell li semblava un llaurador que li treballés els dinerons. Les màquines anaven fent goret per damunt de la via, els vagons eren els sembradors, i ell arreplegava la cullita. La llàstima era que hi hagués tants parcers en aquell negoci: els obligacionistes s'ho enduien gaire-bé tot.

Ja ho sabia En Llorenç que el tenir accions d'un carril moltes vegades vol dir ésser amo de ço que s'ha de pagar, i no li haurien pas embolicat en paperots de qualsevol altra empresa carrilaira; però aquell carril era el seu, cada mati les màquines li donaven el bon dia, els viatgers que els trens duïen qui sab aon, s'abocaven a les finestres dels vagons a contemplar aquelles terres tan ben conrades que cren l'orgull d'En Llorenç, i ell duia afeçte als trens, que mirava com a uns entrants de casa, i agrafia als viatgers que treguessin el cap a la finestra.

Aneu a saber si tots aquells homes i dones que corrien engaviats, a l'arribar a terme, en parlaven — als parents i coneguts — de la hisenda d'En Llorens...

Era una gran heretat i l'amo no hi planyia res. Cada any, al baixar a Barcelona a cobrar cupons, deixava a ciutat bona cosa dels diners que hi rebia. Des que, cap allà a l'abril, sortia l'anunci de ço que pel juliol donarien per guany de cada acció, ell començava a barrinar quina màquina nova li fóra de més bon servei. I ho anava rumiant, rumiant, i, quan ja ho tenia decidit, tornava a pensar-s'ho, i, quan ja ho havia ben pensat, ne parlava a la seva muller. I ella ho trobava encertat, i, pel febrer, cap a Barcelona, a comprar l'eina.

I a En Llorenç l'acompanyava sa filla gran : la Rosa.

Aquell viatge a ciutat era la il·lusió de la pageseta rica, la il·lusió covada tot un any. Des que arribava al poble, tornant de Barcelona, cada dia s'encantava a mirar les anades i vingudes dels trens, sempre amb el mateix gran desig que se l'enduguessin cap allà baix, cap aquella ciutat tan hermosa, on tot era moviment i alegria. Cada cop que el tren la tornava a casa, ella deia « reveure » a la ciutat amb les mateixes paraules : fins l'any que ve! I ho deia tota trista, i per a ella transcorrien tristament les setmanes i els mesos. Que n'era de llarg l'estiu per a la Rosa! Tots aquells barcelonins que compareixen al poble no feien sinó recordar-li la ciutat anyorada, i, tenint-los a ells aprop, li semblava que Barcelona era més lluny, li semblava que, com aquells forasters, les màquines podrien anar al poble, i el pare de la Rosa s'estalviaria viatges, i ella no podria tornar allà baix, allà on sempre era festa major. Com trigava Nadall! Quin fret que hi feia al poble els mesos tristos! A Barcelona no devia fer-n'hi mai de fret amb tants llums cremant sempre, i amb tantes cases i més cases que no deixaven passar les ponentades : ningú devia estar-se arraulit vora del foc, tot-hom devia ésser pels carrers a parar el sol, aquell sol tan senyor que no ennegria com el del poble.

El sol! La Rosa el mirava sorruda al sol d'hivern, com si el renyés perquè es llevava tard. I així que ell anava essent més matiner, i la Rosa ja s'enlluernava mirant-lo, els ulls d'ella s'omplien d'alegrois, i tot era anar i venir del fruiterar i demanar als ametllers que cuïessin a florir.

I quan el ramatge dels ametllers semblava un pom de llessamins empeltats de rosa, la noia anava a passar estones sota els arbres florits; i mentre ella tot era somniar en la ciutat anyorada, el sol, joguinejant, s'encabia a rajolins per entremig de les branques. I una clapa de sol queia damunt la Rosa, i ella, enlluernada, tancava els ulls. Era pigada de cara i tenia els cabells rojos, la noia pagesa : amb els ulls clucs, amarada de sol, i al peu de l'ametller florit, semblava un idol d'aram sota dossier de flors, la Rosa.

I quan, dins del tren, En Llorenç i sa filla passaven per aquell solc que en la hisenda feia la màquina del carril, — la gran llauradora, — la noia ja no estava tan contenta com el dia abans, ja pensava en la tristor del tornar. Però, a l'arribar a Barcelona, totes les tristors fugien, i el goig d'ésser a la gran ciutat esborrava fins el record de les anyorances passades.

Oh! La ciutat! Gran gentada per tot arreu, els carruatges corrent com uns esperitats, músiques pels carrers, repics de campanes a tot-hora, cridadiça aixordadora, un burgit que no deixava sentir la remor de la mar, d'aquella estesa d'ones que venien d'allà baix, lluny, de molt lluny, d'allà on el cel s'acotava a donar-li besades. No devia haver-hi tristora a ciutat, que tot-hom reia i tot-hom corria amb els ulls espurnejants i el caminar decidit; que per tot s'hi veien senyals de festes, i els arbres dels passeigs llagrimajaven manyocs de cintes de paper descolorit, — rebrec d'alegria d'un any enrera, — i per carrers i places hi havia nova alegria. Tot-hom devia ésser ric a ciutat: els diners anaven a doxo, el vellut i la seda es duïen per tot dia, i als aparadors dels argenters cap any s'hi veïen les mateixes joies de l'any abans. Tot-hom devia estimar a ciutat, que prou que ho deien les mirades d'aquelles grans dames que passejaven en carruatges descoberts, tirats per dos cavalls que duïen fiors als guarniments. Tot-hom devia ser-hi estimat a Barcelona, fins les noies pigades, fins les que tenien els cabells rojos.

I quan venia el vespre, i anava encenent-se tan bella lluminaria, i l'hora de tornar al poble ja era aprop, què hermoses les trobava la Rosa, les rialles de la gent, i les joies dels aparadors, i les dames que miraven amb ulls d'amor! Oh! Si ella hi hagués pogut passar una nit a ciutat, en aquella ciutat on devien somniar-se coses tan hermoses, coses d'aquelles que s'expliquen en els contes d'enamorats! Si ella pogués saber com parlen d'amor, a ciutat, els que estimen a les noies pigades que tenen els cabells rojos!

— Això de les ciutats, no és bo més que per a una estona; — deia En Llorenç a sa filla, boi tornant cap al poble.

ENRIC DE FUENTES

Inspiron al ĉiuj por la ĝloro de nia Literaturo!

Vicente INGLADA *DRS.*, *presidanto*. — Eulalia ROSELL. — Teresa ROSELL. — José PEROGORDO. — D-ro Josep M.ª TERRICABRAS. — Josep VENTURA, *sekretario*.

Barcelona, Decembro 1915^a

NOTOJ

I. La aŭtoroj de la ordinaraĵaj premiitaj verkoj ricevos belan diplomon kaj enkadrigitan portreton de D-ro Zamenhof.

II. Al la aŭtoro de la plej bona teksto (versaĵo aŭ prozaĵo) el la kvar premiitaj verkoj la Komitato aljuĝos la *Naturan Floron* kaj la rajton elekti Reĝinon de la Festo.

- III. La verkoj prezentotaj devas esti verkitaj en Esperanto.
- IV. La Festo de la VI° Floraj Ludoj okazos en Reus dum la VII^a Kongreso de la KATALUNA ESPERANTISTA FEDERACIO la 11° de Junio 1916.
- V. Al la manuskriptoj, — kiujn ĝis la 1^a de Majo akceptos la Sekretario, S-ro Josep Ventura, str. Galileu, 165, Terrassa (Barcelona) — oni devas aldoni devizon, kaj sendi en koverto fermita, kiu portos la saman devizon, la nomon kaj adreson de la verkinto.
- VI. Manuskriptoj ne estos resendataj, eĉ se ili alvenis post la datolimo por akcepto de verkoj.
- VII. La membroj de la Juĝontaro partoprenos en neniuj konkurso.
- VIII. La Juĝintaro publikigos la verdikton per KATALUNA ESPERANTISTO kaj la barcelona gazetaro.
- IX. En la teksto de KATALUNA ESPERANTISTO aperadas listo de eksterordinaraj premioj kaj temoj.

EKSTERORDINARAJ TEMOJ

- I. De LIA EKSCLENCA MOŝTO S-RO ANTOLÍN LOPEZ PELAEZ, arĥiepiskopo de Tarragona. TEMO : *La instruado de Esperanto ĉe la Seminarioj*. PREMIO : Arta objekto.
- II. De LIA MOŝTO S-RO ANTON DE VECIANA, parlamenta deputito. TEMO : *Grava rolo de Esperanto en la ĉiropa milito*. PREMIO : Arta objekto.
- III. De LIA MOŝTO S-RO ANTON ESTIVILL I DE LLORACH, provinca deputito. TEMO : *Esperanto kiel oficiala internacia lingvo*. PREMIO : Arta objekto.
- IV. De CENTRE DE LECTURA de Reus. — TEMO : *Al plej bona traduko de aro da «Arabescos» de Joaquim M.ª Bartrina el lia verko «Algos»*. PREMIO : Arta objekto.
- V. De S-RO MARTORELL ODENA. — TEMO : *Al la plej bona bonhumora versafo*. PREMIO : Arta objekto.

La Organiza Komitato de la Kongreso invitas ĉiujn esperantistajn societojn klopodi al la sukceso de la Floraj Ludoj per donaco de premioj.

La temojn kaj premiojn proponotajn oni sendu al Prezidanto de la Komitato, S-ro E. Aguadè, str. Presó, 15, Reus, kiel eble plej baldaŭ.

Unu letero al la plejamatino¹

DEVIZO : *Amo superas morton*

ESTAS vere, ke mi vidas pli klare en mia koro laŭmezure, kiel mi amas vin; kaj mi vidas interalie, ke mia amo, kiun mi kredis plenpersona, kaj ĉu mi diros, eĉ egoisma je la komenco, estas farita nur el sindonemo, kaj ŝajnas eliri el mi mem por serĉi apud vi pligrandiĝi.

Jes, la unuajn tagojn, mi amis vin por mi. Mi opiniis juste vin deziri kiel virinon; nevidante en tiu deziro ĉion malvastan kaj blindan, kion ĝi entenas, mi volis rikolti ĝin, kiel floron ĵus elburĝoniĝintan. Cetere tio estis por mi tute nova sento. Neniam mi gustis tiajn kisojn, en kiujn la tuta memestaĵo ŝajnas fandiĝi, neniam mi sentis koron moviĝantan tiel proksime de la mia; neniam mi estis tiagrade maltrankviligita per okuloj fiksitaj sur miaj, per karesaj manoj, per dolĉaj kaj amaj paroloj! Mi estis lokata subite, sen ia preparo kontraŭ tiu senlimaĵo; ĉu ne estas kompreneble, ke mi ekricevis kapturoniĝon? Poste vi estis evis, la amikino, kies koron mi divenis, kaj kelkajn suferojn duonvidis, kiun mi volus pli feliĉa; mi estis ankaŭ fiera kaj kontenta, ĉar mi povis kelke da interparoletaj horoj, dume verdire mi preskaŭ ĉiam silentis, forgesigi vin pri la aliaj malĝojigaj kaj longaj horoj, kiujn vi travivis apud viro tiel malsama ol vi. Ĉu tiu simpatio, kiun mi sentis ne estis igonta min pliami vin fatale? Ĉu ĝi ne estis eĉ la komenco de la Amo? Ĉiuj tiuj sentoj, kiujn mi distingas nun, puŝis min al vi, kaj la instinkto pli forta ol ĉiuj rezonoj, kaj ilin antaŭiranta ĉiam, min devigis serĉi en vi tian feliĉon, pri kiu oni kvazaŭhontas, kvankam ĝi estas eble la sola produkto de nia vivo, kiu gardis sian krudan kaj primitivan verecon, kaj ĉerpis en sia forto mem la malcedon kontraŭ ĉiuj falsaj teorioj de la homoj.

Sed tio ne malhelpas, ke ĝi estas egoisma feliĉo, kaj ke ĝin dezirante, pri mi kaj ne pri vi mi pensis.

Pro tio nun, dum mi subpremas, ĉar estas necese, miajn sentojn sub mia prudento, mi vidas en vi tute novan plejamatinton, tian, kia ŝi ekaperus al mi, se ni povus iam dividi reciproke nian vivon, tute amdone ankoraŭ, en miaj brakoj kaj sur mia koro. Tiam mi

eksentus al vi nur protekteman bezonon; ravite pro feliĉo oferi al vi mian bruston kiel al frostotima birdeto, mi sentus min plena de sindonemo, korpremata, ĉar mi ne povus doni ja pli grandan, pli ĝuegigan feliĉon. Mia tuta vivo, ĉiuj miaj fortoj, ĉiuj miaj pensoj estus ja nesufiĉaj por plenumi mian deziron vin plifeliĉigi.

Jes, tiel mi vin vidus tiaokaze, kaj tiel mi vin vidas nun, sed serĉante sub la pasia furiozo la tutan aman sumon, kiun mi sentas amasigita en mia koro, kreskantan senĉese, kaj kiun mi deziregas foruzi.

Kaj estas tiu ama bezono, mi nun komprenas, kiu fortiris min al senlima idealo, al nekonita celo.

Kial en mia koro tiu ŝatemo pri justeco, pri feliĉo kaj pri boneco? Kial tiu fervoro al la muziko, kiu tiel dolĉege plorigis min nokte, tutsolan en ĉambro, aŭskultantan malproksiman muzikilon? Kial tiu gustemo pri poezio, kiu estas kvazaŭ la parfumo de sentemaj kaj doloraj koroj? Kial tiu dezirego kompreni tion, kion verkis aliaj homoj? Kial, se ne pro tiu ama bezono, nesciita kaj latenta, kiu eksplodas apud virino, kiel frukto, kiu nur atendis sunradion por maturiĝi kaj fali.

Ha! mi ja vidas, ke nenio superstaras la amon, ke la kompatinda imago de la homoj elvojiras en la mil artaj kreaĵoj, kie ili serĉas erarigi siajn sentojn aŭ humile konfesas sian senpovon por ilin tradukil

Nenio superstaras la amon tial, ke ĝi estas la sola forto eble, kiu nin superregas, kaj kiun ni ne povas kompreni, kiu estas samtempe en ni pro la senfinaj sentoj, kiujn ĝi naskas, kaj ekster ni pro sia necerta kaj nekaptebla potenco; tial, ke ĉiuj fortoj, kiuj konsistigas nian vivon, estas kvazaŭkreataj speciale por ĝi, ĝin preparantaj unue, ĝin sklave helpantaj poste, kaj fine jam vivantaj nur per la bedaŭroj kaj la rememoroj, kiujn ĝi postlasis.

Pro tio ju pli mi pripensas pri tiu amo, kiun mi sentas al vi, pri tiu nova vivo, kiun vi senvualigis antaŭ mi, ju pli mi vidas ĝian profundon, des pli ŝajnas al mi neeble, ke ĝi ne disvolviĝos iam, kaj mi estus tentata diri al vi: «Vi estas mia, ĉar mi vin amas».

Tamen kontraŭ la ĉirkaŭantaj influoj de la ĉiutaga vivo, mi estas tuj senkuraĝigita; pensante pri la baroj, kiuj ĉiam kontraŭstaras la efektiviĝon de feliĉo, min ofte superŝutas la malallogeco de la vivo. Sed ĉiam renaskiĝas la espero, ĉar la amo havas tiun specialan kapablon, ke ĝi ĉerpas forton, ke ĝi plienergiigas en la doloro mem, rekonante en ĝi sian propran naturon momente forgesitan pro blindiĝo de deziro, ke tiam disradias pli alten kaj pli malproksimen.

En tiuj momentoj, mi vin vidas tian, kia vi estas. Kiom mi amas vin tiam, mia plejamatino, kiom mi volus komprenigi tion al vi! Ĉu neniam plu revenos tiu vespero tiel bela, kiam la ombro vin envolvis, kiam ni ambaŭ fariĝis havo de la sama revo, de la sama deziro! Kiom mi vin amas! Kiom ĉiuj realaĵoj malaperas for de tiu amo! Kiom oni rapide kaj volonte forgesas ĉiujn malhelpaĵojn, kiuj nin ĉirkaŭas kaj avide atendas! Ho! vin alpremi sur mian koron, fermi la okulojn, ensenti vian vivon, vin ami!...

Sed ĉu estas ebla tiel granda feliĉo? Ĉu ci ne vidas, ke la tagoj forfluas, kaj ke ŝi ankoraŭ ne venis? ke la tagoj forfluos ankoraŭ, ke tiu amo estos ĉiam nur brila, senmorgaŭa epoko en ĉia vivo?...

Ne, ne, malgraŭ ĉio mi esperas, mi estas certa pri ŝia amo: «Kaj longe, ja longe, post kiam tiu sento estos eknaskiĝinta en ŝi, ĝi regos kun la sama ardeco, de nenio malfortigita, nek de foresto, nek de perfido...»

Mi legas vian iaman leteron, kie vi parolas pri la amo ĉe virino, kaj tiu vortoj kantas en mia koro; ili en ĝi estos ĉiam engravuritaj. Mi vin amas, kiel mi sentas, ke neniam plu mi amos!

PAUL BLANC

GARANTIA KAPITALO DE K. E. F.

LISTO DE GARANTIAŬTOJ

Dairigo : S-roj Jĵan Amades, 50 ptoj.; David Llop (*dua fojo*), 75; Estanislau Pellicer, 25; Pere Navas (*dua fojo*), 5; *Ĉiam Antaŭen*, 25.

Tiuj ĉi subskribitaj 180 pesetoj aldoniĝas al la 615 pesetoj publikigitaj en nia lasta numero. Por kompletigi la sumon da 1000 por la garantia kapitalo fiksitan de la Kongreso, mankas 205 pesetoj.

La garantia kapitalo estos elspezata nur kiam la propagandaj elspezoj kaŭzus deficiton. Tial anstataŭ tuj pagi la monon, oni subskribas la sumon, kiun oni volas, kaj en okazo de defcito la subskribinto pagus ne la tutan sumon, sed *proportcie* laŭ la mono de li subskribita kaj la defcito pagota.

Ni invitas, do, nian micideanaron alhelpi la perfektan funkcion de nia organizacio, garantianta ĝin per bonvolaj donacotaĵoj.

Al neamanta amatino ¹

DEVIZO : *Kio estas la vivo sen amo?*

Aŭskultu, belulin' ĉarma,
miajn malgajajn sopirojn,
ne rikantu la dezirojn
de tiu ĉi koro varma;
kial vi la vivon larma
igas mian senkompate,
rigardante min malŝate
per mieno malafabla,
se nur mi estas kapabla
amegi vin delikate?

Mi vin amas, knabin' bela,
per la tuta mia koro,
kiel abeeton floro,
kiel floron ros' ĉiela,
kiel la pura lun' hela
lagon reflektantan ĝin,
kiel pasero sur pin'
sin lulanta neston sian,
kiel papili' gracion
florejon, tiel mi vin.

Mi vin amas kaj pro tio
mi frenezas, mi konfuzas,
mi malsanas, mi jaluzas
kaj min mortigas envio.
Ho kia jaluzpasio,

kiam venteto petola
dum maten' povas ĝi sola
kisi vin, sen permespeto!
Se mi nur estus venteto!...
Se vi nur estus bonvola!...

Sed, ho ve! viaj okuloj
ne por mi karesaj estas
kaj via rigardo restas
akra por miaj postuloj.
Kial pro l' ardantaj bruloj;
kiuj tiel min konsumas,
viaj okuloj ne lumas,
kaj ne per rigard' karesa,
ne per ridet' ampromesa
vi l' ĝojoj' mian plenumas?

Amu min! diru la vorton,
kies potenco magia
povus de la koro mia
en vivon ŝanĝi la morton.
Ne pli dezirindan sorton
revas mia ambici',
ol bruligi de pasi'
en via koro la flamon,
por ke sentante vi amon
estu l' am' via por mi.

ARTUR DOMENECH

1. Premiita en la V^o Internaciaj Floraj Ludoj.

EN PROKSIMA NUMERO

Raporto pri la preparaj laboroj, Organiza kaj Honora Komitatoj de la
VII Kongreso de Kataluna Esperantista Federacio
kaj I Kongreso de Hispana Esperantista Konfederacio

sub la alta patronado de

LIA REĜA MOŝTO ALFONSO XIII

ENLANDA MOVADO

BARCELONA. — Dum Decembro, okaze de sia restado en nia urbo, honoris per vizito la *Barcelonan Hejmon: de la K. E. F.* S-ro Benigno de Luna, distinginda samideano el Zaragoza, kaj S-ro R. W. F. Kiffenbelt, holanda esperantisto. Kun S-ro de Luna niaj pioniroj havis okazon paroli pri la ekstarigo de Aragon'a Federacio Esperantista kaj pri la partopreno de la samideanoj el Zaragoza en la I^a Kongreso de Konfederacio. S-ro Kiffenbelt en sia tra nia urbo vojaĝo al Java estis salutita de multaj samideanoj, kiujn li allogis per sia afableco. Al la distingindaj gastoj nian koran saluton.

— Dum la preparada laboro de nia VI^a Kongreso, dum la propagando por la malfermo de kursoj kaj okaze de la kristnaskaj festoj, la movado ĉe la *Hejmo* ne estis tiel vigla kiel antaŭajn monatojn. Dum Februaro okazos en ĝi grava, soĝena festo (aŭguranta serion de paroladoj, kiujn faros eminentaj literaturistoj katalunaj pri temoj interesaj por la samideano; ankaŭ niaj pioniroj faros priesperantajn paroladojn, certe altirontajn al la sidejo de nia Federacio multenombrian ĉeestontaron. Plu detale ni parolos pri tio en venontaj numeroj.

— En la nova *Libera Esperantista Grupo*, fondiĝinta en «Centro Obrero», str. Mercaders, 25, komenciĝos kurso de Esperanto dum venonta Januaro.

— En la societo «Germanor Barcelonina» danke al klopodoj de samideano Viñas, komencis kurson de Esperanto S-ro Rodriguez la 15ta de Decembro, 20 ĝeĉeestantoj.

— S-ro Artur Casas faris propagandan paroladon la 14ta de Decembro ĉe «Centro Liberal Romanonista» okaze de malfermo de esperanta kurso, kiun li gvidos.

— En *Esperanto kaj Patrujo* la 20ta de Novembro S-ro Josep Serrat faris interesan paroladon propagandan, por malfermi novan kurson, kiu komenciĝis la 22ta de tiu monato kaj ĉiaŭras sukcese.

La sama grupo okazigis la 28ta de Novembro ekskurson al Garraf kaj Sitges, kies interesajojn la ekskursanoj vizitis.

— La 27ta de Novembro en la sidejo de *Ferrovijista Stelo* S-ro Josep Grau faris propagandan paroladon antaŭ la multenombra ĉeestantaro, kiu plenigis la salomon. La kursoj ĉe tiu grupo bone daŭras.

— *Nova Sento* faris la 8ta de Decembro matene viziton ĉe Parko Güell. Vespere antaŭ tre multe da personoj S-ro Josep Serrat paroladis pri Esperanto, kaj invitis la virinojn ĉesti la kurson speciale por ili aranĝitan, kies malfermo okazis la 1ta de la nuna monato. La kurso okazas marĉe kaj vendrede de 7^h30 ĝis 8^h30 vespere.

— Por solenigi la datrevenon de sia starigo *Barcelona Stelo* okazigis la 4ta de Decembro solenan feston, dum kiu estis disdonitaj al la lernantoj de

la kursoj elementa kaj supera la premioj kaj diplomoj. La nomoj de la ekzamenitoj ni jam publikigis. F-inoj Pascual kaj Navas, S-roj Iduarte kaj Grau (Jaume) legis katalunajn kaj esperantajn versaĵojn. La sekretario S-ro Navas legis esperantan raporton, kaj post la disdono de la premioj la prezidanto de la grupo faris resuman paroladeton.

La gesamideanoj amuziĝis poste per balo.

— *Espero Kataluna* anoncis per bela afiŝo, desegnita de S-ro Urbez, lokita ĉe montrofenestro de la «Esperantista Bazar», la malfermon de nova kurso, kiun S-ro Segura klarigas al 25 lernantoj.

Pro kompectobezonoj kaj troa materialo restas por venonta numero la raportoj pri movado en Banyoles, Molins de Rei, Palma de Mallorca, Terragona, Valls, Terrassa, Vich, Bilbao kaj Sevilla.

GAZETARO KAJ ESPERANTO. — Krom diversaj barcelonaj ĵurnaloj, kiuj publikigis sciigojn pri novaj kursoj, ekskursoj kaj paroladoj, *La Vanguardia* aperigis notetojn pri la organizado de nia venonta kongreso. *La Unión Ferroviaria* amplekse raportis pri parolado de S-ro Josep Grau kaj publikigis sciigojn pri *Ferrovista Stelo*.

El Baix Penadés (Vendrell) publikigas esperantan rubrikon. *Gazeta de Vich* enhavis diversajn priesperantajn sciigojn, kaj en Reus, *La Veu del Camp*, *Foment* kaj *Diari de Reus* aperigis la liston de la Honora Komitato por nia venonta Kongreso.

La barcelonaj gazetoj, anoncante la prezentadon de parodio de *polica drama*, rekte tradukita el Esperanto, bone reklamis por ni. La aŭtoro de l' parodio intencis ŝerci per tia alnomo, kiun la publiko *neŝerce* komprenis, kaj tial li malaperigis ĝin post du tagoj, eble timante ke tio povas malutili al lia reputacio je originaleco. Al vi nian dankon, mokinto mokita, por via tute senvola propagando!

KORESPONDADO

S-ro A. Santamaría, Zamora. Dankon por via de ni ricevita sendaĵo. — S-ro Bemalido, Lisbono. Ni skribos al vi pli malfrue pri tia temo. — S-ro N. Bofill, Palma Mallorca. Dankon por viaj bondeziroj. Via sendaĵo bone alvenis. Ni gratulas vin por via agemeco. — M. L. G. Casmaño, Noya. «Quaderns d'Estudis» aperas en kataluna lingvo. Specimenon vi povas peti rekte, aŭ pere de mi, se vi tion preferas. — *Esperanto-Ligo, Lsipaig*. Kolekton de informaj folioj ni petis por «Biblioteka de Catalunya» kie estas zorge kolektataj ĉiuj primilitaj dokumentoj ĉiulandaj. Ni sendos tien ĉiujn esperantajn, kiujn ni posedas donace ricevatajn, sed bedaŭrinde estas al ni neeble dediĉi monon por aĉeto. Nisalutas vin. — S-ro V. Cimr, Ĉiĉago. Niajn bondezirojn al vi. Neble publikigi entute vian leteron por troa materialo. Vian saluton ni transdonos. — S-ro Ellersiek, Berlino. Dankon por via sendaĵo.

QVADERNS D'ESTVDI

Revista dedicada especialment a Mestres i Professors

Publicació mensual del Consell d'Investigació Pedagògica de la Diputació de Barcelona sota els auspicis de la MANCOMUNITAT DE CATALUNYA

Preus de subscripció anual

Catalunya, València i Mallorca	4 pessetes
Reste d'Espanya	5 " "
Estranger	5 franca
Número solt : 50 cèntims	

Se distribuiràn gratuïtament a tots els mestres oficials de Catalunya i a tots els professors de Centres d'Ensenyança sostinguts per la Diputació

Çiu membro de la *Kataluna Esperantista Federacio*, aŭ aboninto al KATALUNA ESPERANTISTO rajtos unufoje dum la jaro publikigi malgrandan anonceton, kiu senpage aperos ankaŭ sur *Amerika Esperantisto*

S-ro Marián Solà, Pl. de D-ro Zamenhof, 1. Terrassa : deziras interŝanĝi hispanajn revuojn kontraŭ britaj aŭ usonaj.

Deziras korespondadon :

S-ro Miquel Perich, *de Libera Stelo*, Muntanya, 62. Clot, Barcelona : Ankaŭ interŝanĝos markojn, gazetojn, k. t. p.

S-ro Enric Alba, Molas, 19, enŝl. 1.º, Barcelona.

La grupanoj de *Fervoĵista Stelo*, Princess, 50. Barcelona.

Deziras interŝanĝi markojn :

S-ro M. Sorolla Sánchez, str. Tantarantana, 11, 2.º, Barcelona.

S-ro Joan Amades, Peu de la Creu, 20. Barcelona.

AL KUNFEDERACIANOJ

La Administracio de la KATALUNA ESPERANTISTA FEDERACIO estis en antaŭaj jaroj tre tolerema rilate la akuratan pagon de la kotizaĵo. Tiu toleremo estis tiel vasta, ke ankoraŭ multaj federacianoj ŝuldas la 1915-jarkotizon kvankam ili regule ricevis *ĉiujn numerojn* de KATALUNA ESPERANTISTO. Kompreneble, el tiuj ŝuldantoj la plejmulto pagos la kotizaĵon; tamen tio ne malhelpas, ke la Administracio plendu unu fojon ankoraŭ pri tiu bedaŭrinda fakto kaj ke ĝi admonu ĉiujn samideanojn jene

Por la regula funkciado de la Federacio kaj sekva aperado de ĝia presorgano estas *tute necese*, ke ĉiu membro de la K. E. F. estu paginta sian kotizaĵon antaŭ la fino de venonta marto, aŭ antaŭe, ju pli baldaŭ, des pli bone, ĉu al delegito enurba, ĉu rekte al la Administracio, str. Palla, 8, principal, Barcelona, per poŝta ĝiro aŭ per poŝtmarkoj 10-centimaj. Ni insistas pri tio, ĉar la nunaj cirkonstancoj postulas de la Administracio la tujan pagon de la fakturoj. Niaj amikoj komprenos do, kiel multe ili malhelpos la agadon de la Federacio ne pagante akurate sian kotizon

Fine, ni atentigas, ke laŭ decido de nia VI^a Kongreso, la kotizaĵo por 1916 estas fiksita

Por enlando, 4 pesetoj; Por eksterlando, 2'400 spesmiloj

De la entuziasmo de ĉiuj ni esperas bonvolan komplezon

La Administracio